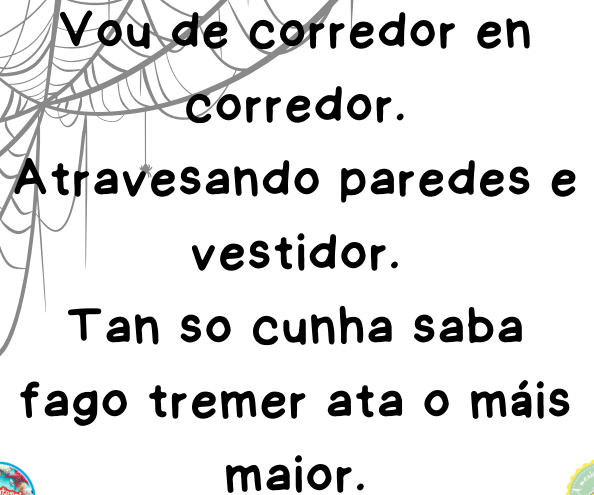
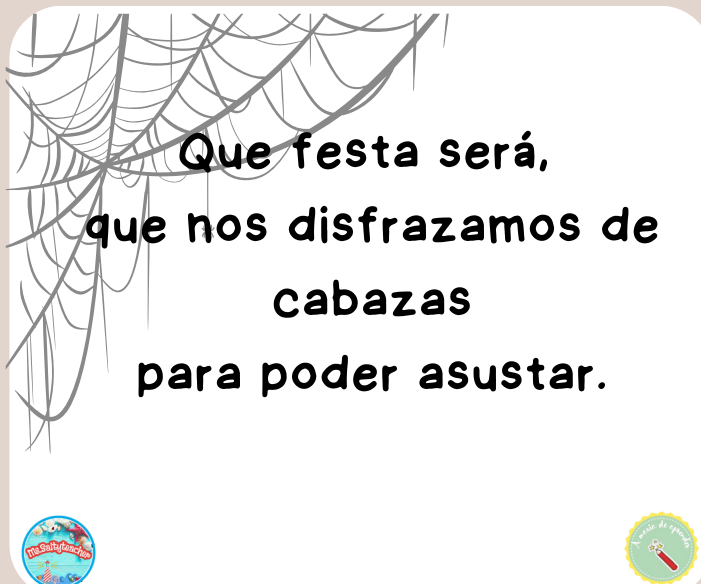

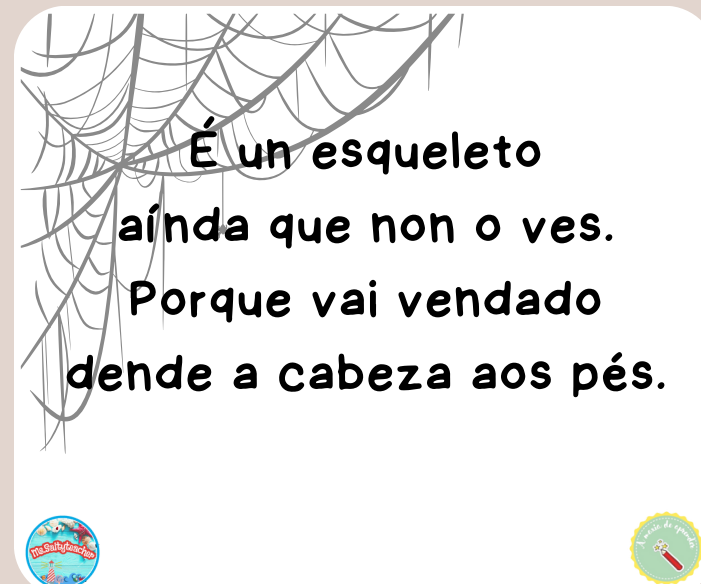
Entre apócemas e
brebaxes
e algún que outro
maleficio,
ser a mala dos contos
sempre foi o seu oficio.

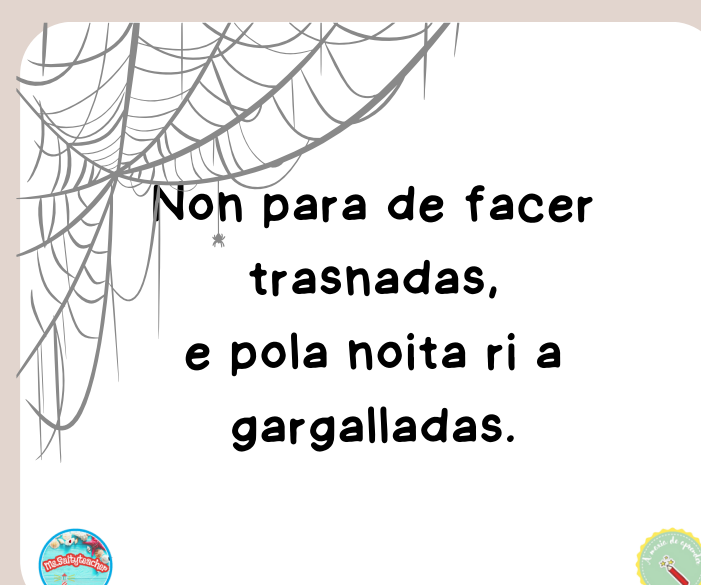
Vou de corredor en
corredor.
Atravesando paredes e
vestidor.
Tan so cunha saba
fago tremer ata o máis
maior.

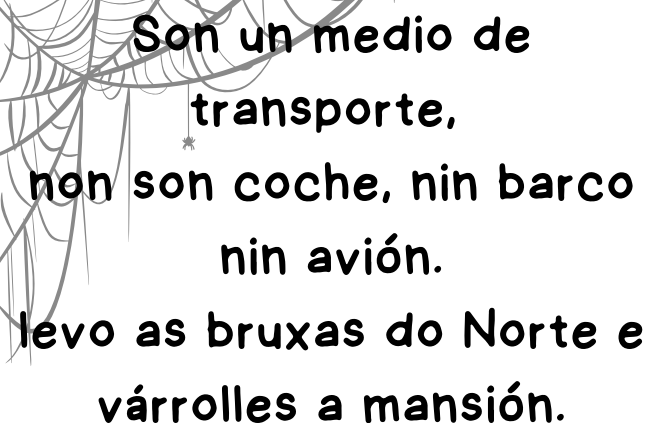
Que festa será,
que nos disfrazamos de
cabazas
para poder asustar.

É un esqueleto
aínda que non o ves.
Porque vai vendado
dende a cabeza aos pés.

Non para de facer
trashadas,
e pola noite ri a
gargalladas.

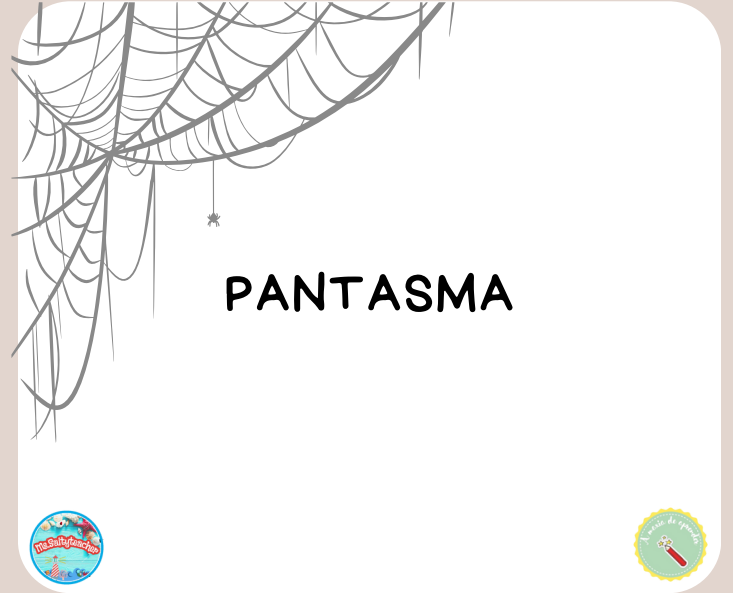

Son un medio de
transporte,
non son coche, nin barco
nin avión.
levo as bruxas do Norte e
várrolles a mansión.

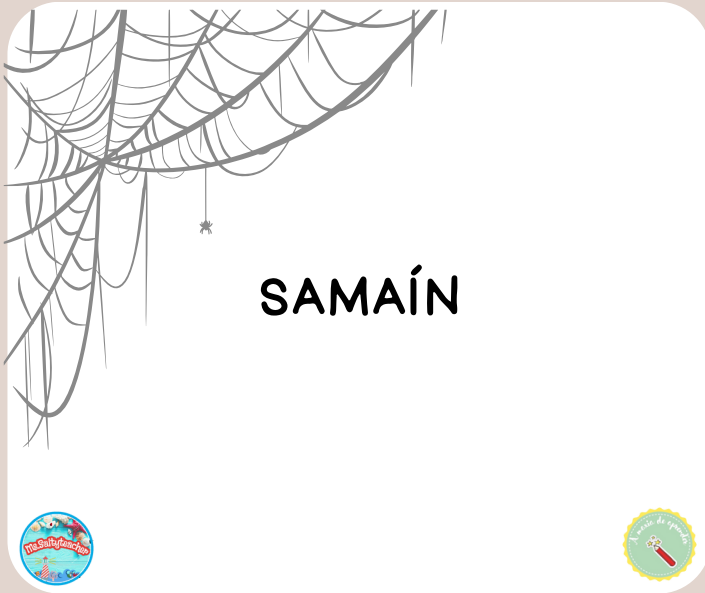

BRUXA

PANTASMA

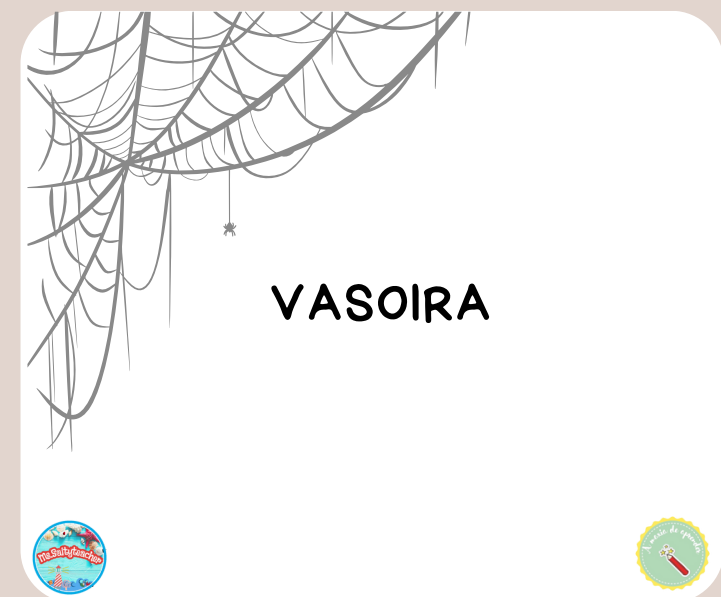
SAMAÍN

MOMIA

TRASNO

VASOIRA

No campo medrei co sol
de verán, redonda e
laranxa, moi fermosa
estou. Cando chega o
Samaín, énchome de
medo, pois velas e
coitelos colocades dentro.

Unha vez tiveren carne,
ollos e pel, agora son
branca e baleira. A miña
risa é oca, pero o medo
esperta. Sen corpo nin
vida

Lugar de paz e de silencio
eterno, onde as flores
crecen en honra dos que
xa non están.

De madeira adoito estar
feito. No meu interior un
corpo en paz descansa.
Monumento solemne, frío e
sombriño, gardando segredos
dun tempo esquecido.

Mestúranse herbas, auga e
un toque de maxia. Pode
curar ou causar dano,
segundo quen a prepare.
Cando a bebes, cambia
todo, máxica mestura no
interior dun frasco.

Non son paxaro, pero teño
ás. Gústame saír só pola
noite, entre árbores e
tellados. Colgado do teito,
durmo coa cabeza abaixo.
A escuridade é a miña
aliada, a luz non me gusta
nada.

